

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان: مبتنی بر رویکرد

عصب پدیدارشناسی^۱

A Methodological Turn in Learning Asseesment: A Study Inspired by Neuro-Phenomenology

H.Sharafi, B.Shabani Varaki(Ph.D),
M.Abdekhodaei(Ph.D),
A.Moghim(Ph.D)

Abstract: The main purpose of this paper is to explain the difficulties of existing assessment approaches and suggest an alternative approach in order to overcome these difficulties. Therefore, firstly, the existing assessment approaches have been criticized and next an intergral assessment approach was presented based on the neuro-phenomenology which was inspired by the causal layered analysis, Ken Wilber's theory of integral and fuzzy logic. The most important features of this approach to assessment are holographic attitudes towards human life, reciprocal relationships between mind, brain, body and environment and a synchronous consideration of first-person experiential and third-person experimental approaches to cognition.

Keywords: integral evaluation, quantitative and qualitative methods, neuro-phenomenology, integral theory, causal layered analysis

حسین شرفی^۲، دکتر بختیار شعبانی ورکی^۳،
محمد سعید عبدخدایی^۴، دکتر علی مقیمی^۵

چکیده: هدف اصلی این مقاله تبیین دشواری های رویکردهای ارزشیابی موجود و پیشنهاد رویکرد بدلی برای رفع این دشواری ها است؛ بنابراین نخست رویکردهای موجود ارزشیابی مورد نقد و بررسی قرار گرفته اند، آنگاه با ابتنا به رویکرد عصب پدیدارشناسی و با الهام از تحلیل لایه ای علی، نظریه انتگرال ویلبر و منطق فازی، ارزشیابی یکپارچه پیشنهاد شده است. مهم ترین ویژگی های این رویکرد در ارزشیابی عبارت اند از: نگرش هولوگرافیک به حیات پیچیده آدمی، در نظر گرفتن روابط علی، هیورستیک و متعادل ذهن، مغز، بدن و محیط در ارزشیابی و توجه هم زمان به لایه سطحی تجربه اجتماعی و داده های کمی و آن وجه از تجربیات یادگیرنده که پدیداری، اول شخص و مفهومی است.

واژگان کلیدی: ارزشیابی یکپارچه، روش کمی و کیفی، عصب پدیدارشناسی، نظریه انتگرال، تحلیل علی لایه ای

۱. این مقاله برگرفته از دکتری رشته فلسفه تعلیم و تربیت با عنوان «تفکیک ناپذیری عناصر تجربه در محیط یاددهی و یادگیری: گذر از عصب فلسفه چرچند به عصب پدیدارشناسی وارلا» است. تاریخ دفاع: ۱۳۹۸/۱۱/۲۲ - تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۷/۰۹/۲۳، تاریخ پذیرش: ۱۳۹۸/۱۱/۰۵

۲. دانشجوی دکتری فلسفه تربیت، دانشگاه فردوسی مشهد، رایانامه: sharafi.abi@gmail.com

۳. استاد دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه فردوسی مشهد، (نویسنده مسئول) رایانامه:

bshabani@ferdowsi.um.ac.ir

۴. دانشیار دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه فردوسی مشهد، رایانامه: abdkhoda@um.ac.ir

۵. استاد دانشکده علوم، دانشگاه فردوسی مشهد، رایانامه: moghim@um.ac.ir

مقدمه

چگونگی ارزشیابی شایستگی‌های اکتسابی دانش‌آموزان از دیرباز بحث‌و‌جدل‌های فراوانی را در میان متفکران حوزه تعلیم و تربیت ایجاد نموده است. گوبا و لینکلن^۱ (۱۹۸۹) چهار نسل ارزشیابی را به ترتیب «اندازه‌گیری^۲»، «توصیف^۳»، «قضاوت^۴» و «سازنده‌گرایی^۵» بیان می‌کنند. به‌زعم آن‌ها سه نسل اول ارزشیابی به دلیل اتکا به معیارها و استانداردهای از پیش تعیین شده و بیرونی ذیل رویکردهای عینیت‌گرا قرار گرفته اما «نسل چهارم ارزشیابی» یا همان سازنده‌گرایی مبتنی بر رویکردهای ذهنیت‌گرا است. در پژوهش‌های متعددی نشان داده شده است که بین رویکردهای فوق‌الاشاره، نوعی تقابل پارادایمی در مبحث ارزشیابی به‌صورت تمایل به قطب‌بندی بین مفروضات عینیت‌گرا و سازنده‌گرا در دوگانه‌های ارزشیابی کمی و کیفی، پایانی و تکوینی، فارغ از ارزش و ارزش آلود، بیرونی و درونی و نظایر آن وجود دارد (گوبا و لینکلن، ۱۹۸۹؛ کالیدونی لانبرگ^۶، ۲۰۰۶؛ شعبانی ورکی و دیگران، ۲۰۱۵). این دوگانه‌ها درباره شیوه ارزشیابی چالش‌زا است و غلبه بر این چالش‌های برآمده از مفروضه‌های این رویکردها، از چشم‌انداز فلسفه تعلیم و تربیت نیازمند تأمل فلسفی بر روی راستی‌ها، کاستی‌ها و بنیان‌های فلسفی آن‌ها است. دراین‌ارتباط، فرض اساسی رویکردهای عینیت‌گرا به ارزشیابی این است که:

«فرآیندهای شناختی ما در یک جعبه سیاه ذهنی هستند و ما فقط

می‌توانیم از طریق مشاهده رفتار بیرونی فرد به آن‌ها دسترسی پیدا

کنیم» (کینگ لی و دیگران^۷، ۲۰۱۰: ۴۱۰).

¹ Guba, E. G.; Lincoln, Y. S

² measurement

³ description

⁴ judgment

⁵ Constructivism

⁶ Calidoni-Lundberg, F

⁷ Qing Li, Bruce Clark and Ian Winchester

به این ترتیب آنان با تقلیل فرایندهای شناختی پیچیده انسان به رفتارهای ساده، از نگاه سوم شخص (عینی و آزمایشی) به ارزیابی این رفتارها می پردازند. در این مقاله استدلال می شود که هرچند چنین بررسی دقیق و آماری، احتمالاً بینش هایی را در خصوص یادگیری ایجاد می کنند، اما بسیاری از جنبه های عمیق یادگیری انسان را نادیده می گیرند. به علاوه «مفهوم ارزش^۱ مفهوم مرکزی ارزشیابی است» (هاوز^۲، ۲۰۱۶: ۱۰۴) و مستلزم داوری ارزشی توسط یک ذهن در خصوص کیفیت شایستگی های اکتسابی توسط اذهان دیگر است. حال آن که فارغ از ارزش بودن این رویکردها استفاده از آنها را برای عمل ارزشیابی مورد تردید قرار می دهد. اهمیت این امر هنگامی که علایق پژوهشگران تربیتی به سوی حوزه مطالعاتی ذهن، یعنی فلسفه ذهن و علوم شناختی - با رویکرد غالب فیزیکی - برای حل موضوعات مرتبط با آموزش از جمله ارزشیابی، جلب می شود (برای نمونه، سالجو^۳، ۲۰۰۲؛ گوسامی^۴، ۲۰۰۴؛ وارما و شوارتز^۵، ۲۰۰۸)، نمایان تر می گردد. عصب فلسفه به عنوان یکی از رویکردهای فیزیکی به ذهن، تمامی سطوح شناختی، عاطفی و رفتاری انسان را دارای خاستگاه و ریشه بدنی دانسته و متکی به مطالعات سوم شخص در خصوص آگاهی، بر آن است که «شخصیت، ارزش ها و یادآوری آنچه که بر اثر تجربه فراگرفته ایم [مانند دانش ها، مهارت ها و شایستگی ها] همگی تحت تأثیر زیست شناسی مغز قرار می گیرند» (هوارد جونز، ۱۳۹۰: ۱۶۰). این نگاه تقلیل گرایانه، تک عاملی و حذفی نگر به پدیده های ذهنی که مبتنی بر مفروضات آن جهت گیری عینیت گرا دارد، برای تبیین دقیق موضوعی چون ارزشیابی بسنده نیست، چراکه فهم، ادراک و یادگیری، معناهایی که معلمان و فراگیران به اعمال خود و دیگری

¹ value

² House E.R

³ Saljo

⁴ Goswami.U

⁵ Varma.S & Schwartz.D

نسبت می‌دهند اهمیت وافری داشته و از «هستی سوژکتیو، کیفی و اول شخص» (سرل، ۱۳۹۲: ۱۷) برخوردارند.

از سوی دیگر پارادایم ذهنیت‌گرا برخلاف رویکرد قبلی ادعا می‌کند که تمام دانش‌ها، از جمله نظریه‌ها و روش‌های ارزشیابی، ساختارهایی انسانی است و دارای «بار نظری»^۱، بار ارزشی، درون‌نگر و اندیشه‌نگار» (لینکلن و گوبا، ۱۹۹۴ به نقل از شعبانی و دیگران، ۲۰۱۵: ۲۸) هستند. طبق دعوی این رویکرد درک کلیت فرایندها و محصولات شناختی در موضوع مورد ارزشیابی از طریق درک کلیت موضوع به همراه زمینه و موقعیت اثرگذار بر آن امکان‌پذیر است؛ هرچند این رویکرد دعوی کلی‌نگری در موضوع ارزشیابی دارد (گوبا و لینکلن، ۱۹۸۹) اما به‌صورت ضمنی همچنان برخی دوگانگی‌های کاذب در آن قابل ردیابی است. از جمله این‌که «خود» را از «دیگری» جدا می‌کند، به‌طوری‌که میان وجود انسانی که مفهوم یا معنا را می‌سازد و آنچه ساخته شده (واقعیت و دانش) است، تمایز قائل می‌شود (دیویس و سومارا^۲، ۲۰۰۲) و این یعنی اولویت قائل شدن برای ذهن فرد در بین مؤلفه‌های اساسی تجربه یعنی ذهن، مغز، بدن و محیط.

بنابراین مسئله اصلی این است که شیوه‌های ارزیابی محدود به ارزیابی‌های قابل مشاهده و آزمون (سوم شخص) به دلیل توجه به لایه‌های سطحی «واقعیت پیچیده» (باسکار^۳، ۱۹۸۹) ذهن و تجربه آگاه و ناخودآگاه دانش‌آموزان در طی فرایندهای شناختی، تصویر ناکافی از درک دانش‌آموز را به دست می‌دهد. از سوی دیگر رویکردهای تفسیری ارزشیابی، شکاف بین ارزیابی اول شخص^۴ و سوم شخص^۵ را باقی می‌گذارند؛ لذا ارزشیابی مستلزم فرا رفتن از نسل چهارم و کاهش و یا از بین بردن این شکاف است تا بتواند چنین واقعیت پیچیده و لایه‌واری را در یک نگاه کل‌نگر

^۱ theory laden

^۲ Davis & Sumara

^۳ Bhaskar

^۴ First-Person

^۵ Third-Person

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

(هولوگرافیک) مورد تبیین قرار دهد. ظهور رویکرد عصب پدیدارشناسی^۱ وارلا^۲ در حوزه فلسفه ذهن و علوم شناختی که مدعی ایجاد روشی برای حذف شکاف بین تبیین های مبتنی بر روش های سوم شخص عصب شناسی از آگاهی^۳ و حالات آگاهی پدیداری اول شخص است (وارلا، ۱۹۹۶) می تواند مسیری جدید در زمینه حل مسئله پیش گفته ارزشیابی فراهم سازد. دعوی این مقاله این است که با اتکا به این رویکرد با بنیان هایش نظیر پیچیدگی^۴، نوپیدی^۵، سیستم های پویا^۶ و غیر خطی (گراهام^۷، ۲۰۱۰؛ زورن^۸، ۲۰۱۱) و سنت پدیدارشناسی^۹ تجربه مستقیم انسانی و با بهره وری از تحلیل لایه ای علی^{۱۰}، نظریه انتگرال^{۱۱} ویلبر و منطق فازی، می توان تصویر بدیلی از ارزشیابی فراهم ساخت که ابعاد کمی و کیفی یا عین و ذهن حیات آدمی را توأمان در برگیرد. برای رسیدن به این هدف، سه پرسش کلیدی مطرح شده است؛ نخست دشواری های روش های ارزیابی برآمده از رویکردهای سوم شخص و اول شخص چیست؟ دوم، چگونه می توان با نظر به مفروضه های عصب پدیدارشناسی از این دشواری ها گذر کرد؟ و سوم ویژگی های روش بدیل ارزشیابی برآمده از این مفروضه کدامند؟

رویکردهای متداول به ارزشیابی تحصیلی

فرایند ارزشیابی تحصیلی «شامل داوری ارزشی درباره کیفیت موضوع مورد ارزشیابی» (سیف، ۱۳۸۳: ۳۷) به منظور شناخت میزان و کیفیت شایستگی های اساسی مورد انتظار

¹ neurophenomenology

² Varela, F

³ consciousness

⁴ complexity theory

⁵ emergence theory

⁶ dynamical system theory

⁷ Graham

⁸ Zorn

⁹ phenomenology

¹⁰ causal layered analysis

¹¹ integral theory

است. در این باره چهار رویکرد یا چهار نسل را می‌توان از هم بازشناخت. نسل اول «اندازه‌گیری»^۱ نامیده می‌شد که مبتنی بر آن دانش‌آموزان به‌عنوان ابژه‌هایی تعریف می‌شوند که امکان سنجش و اندازه‌گیری آگاهی و یادگیری آنان – آگاهی به رفتارهای قابل مشاهده و قابل سنجش تقلیل می‌یابد – وجود دارد. نسل‌های دوم و سوم ارزشیابی که به ترتیب دوره «توصیف»^۲ و «قضاوت» نامیده شدند، با حفظ جنبه عینیت‌گرایی در حوزه ارزشیابی آموزشی و با تأکید بر استانداردهای عینی از پیش تعیین شده زایش و گسترش یافتند (گوبا و لینکلن، ۱۹۸۹). این سه نسل، انگاره روش علمی را محفوظ نگه داشتند. نسل چهارم ارزشیابی یا همان رویکرد سازنده‌گرایی با رد مبانی معرفت‌شناختی رویکردهای پیش گفته و با دعوی کل‌نگری به جای جزءنگری انگاره «پسا علمی» ظهور یافت. بر اساس این رویکردها، الگوها و روش‌های متنوع ارزشیابی مطرح شدند. به‌طور کلی می‌توان این الگوها و روش‌ها را ذیل دو گرایش کمی و کیفی صورت‌بندی و توصیف کرد و مفروضه‌های اساسی و چالش‌های نظری هر یک از آنها را مورد بررسی قرار داد.

۲- ۱ روش کمی ارزشیابی تحصیلی: تأملی فلسفی

روش‌های کمی در ارزشیابی تحصیلی عینیت‌گرا و معطوف به هدف‌های از پیش تعیین‌شده‌اند. از این منظر گام نخست در فرآیند ارزیابی، مشخص کردن هدف‌های معین ناظر به رفتار قابل انتظار و قابل مشاهده دانش‌آموزان یا همان «دانش صریح» است. از دیدگاه عینیت‌گرایان «دانش همان دسته‌بندی امور در جهان و مفهوم‌سازی از راه درک ارتباط میان آنها» (لیکاف، ۳، ۱۹۸۷: ۱۶۳) است؛ بنابراین معلم اثبات‌گرا معتقد است که یک واقعیت وجود دارد که بر ذهن یادگیرنده منعکس می‌شود و تنها زمانی که ذهن او واقعیت را آشکار و منعکس می‌کند، اطمینان از یادگیری حاصل می‌شود.

^۱ measurment

^۲ description

^۳ Lakoff, G

واقعیت یگانه شکل دهنده هدف های ارزشیابی است. دانش و یادگیری زمانی حاصل می شود که نمادهای انتزاعی که یادگیرنده می داند مربوط به یک و فقط یک جهان واقعی باشد. به این معنی که دانش آموز با نظر به عملکردش ارزشیابی می شود و مقیاسی عددی برای توصیف میزان تحقق اهداف برای وی اختصاص می یابد که این شاخص عددی فارغ از نظر و ارزش های معلم، «به عنوان عینیت علمی مورد ملاحظه قرار می گیرد. این عینیت با استفاده از ابزارهای عینی مانند آزمون یا پرسشنامه به دست می آید» (هاوز، ۱۹۸۳؛ به نقل از اشترن^۱، ۲۰۰۴: ۲۴) و لذا از اعتبار برخوردار است. طبق پارادایم اثبات گرایی جهان را می توان آن گونه که هست، شناخت و توصیف نمود و حقیقت [واحد] توسط واقعیت توصیف می شود (پرینگ، ۲۰۰۰ به نقل از شعبانی ورکی و دیگران، ۲۰۱۵: ۲۸). هدف علم کشف و توصیف این واقعیت عینی مستقل از ذهن است و لذا معنا و حقایق جهان نسبت به شناسنده، بیرونی و «فارغ از ارزش های»^۲ ذهنی است. به باور اثبات گرایان، نمادها بازنمای واقعیت هستند و تنها وقتی می توانند معنی دار باشند که با واقعیت منطبق باشند (لیکاف، ۱۹۸۷؛ جونسن^۳، ۱۹۹۲) و میزان انطباق با واقعیت می تواند در یک مقیاس کمی به وسیله مدل های ریاضی سنجش و نمایش داده شود.

در اینجا این سؤال مطرح می شود که چشم انداز رویکردهای ارزشیابی اثبات گرا (ارزیابی از زاویه سوم شخص) همچون رفتارگرایی در خصوص ذهن، آگاهی، کیفیات ذهنی، ادراکات، یادگیری، عواطف و انگیزش یعنی همان مؤلفه هایی که نقش اساسی در کیفیت شایستگی های یادگیرندگان و داورهای ارزشی مربیان دارند چیست؟ در پاسخ باید گفت «رفتارگرایی آشکارا با تصور مادی از انسان سازگار است» (چرچلند^۴، ۱۳۹۱: ۴۹)، به طوری که با نگاه تقلیل گرایانه، ذهن را مکانیسمی تلقی می کند

^۱ Stern, Elliot

^۲ Value-free

^۳ Jonassen

^۴ Churchland.paul

که از طریق تحقیق و بررسی جزئی و تجربی قابل شناخت تجربی است (خاتمی، ۱۳۸۷) و بنابراین گفتگو در مورد حالات ذهنی و دانش‌های اکتسابی دانش‌آموز «گفتگو درباره چیزی نیست که او داراست، بلکه گفتگو درباره گرایش‌ها، توانایی‌ها و [عملکردهای قابل مشاهده] اوست» (چرچلند، ۱۳۹۱: ۴۸). این موضع به نوعی به چشم‌اندازهای فیزیکی دیگر در فلسفه ذهن و علوم شناختی از جمله نظریات این‌همانی^۱ و عصب فلسفه^۲ قابل بسط است. چراکه همه این اندیشه‌ها از موضع سوم شخص اثبات‌گرایی به ماهیت ذهن، آگاهی و حالات ذهنی پرداخته و مدعی شناخت جعبه سیاه ذهن از طریق روش‌های آزمایشی (سوم شخص)‌اند.

برای نمونه عصب فلسفه رویکردی است که با استفاده از مفاهیم علوم اعصاب به پاسخ پرسش‌های فلسفی سنتی می‌پردازد. عصب فلاسفه‌ای چون پل و پاتریشیا چرچلند^۳ مبتنی بر میراث اثبات‌گرایی، به جای تمرکز بر گروه اجتماعی بر فرد انسانی تمرکز می‌کنند، یعنی مبتنی بر دیدگاه دانشمند تجربی و جزءنگر، موضوع انسانی به‌عنوان یک ارگانیسم زیستی مورد توجه قرار می‌گیرد (لنگلیتز^۴، ۲۰۱۵: ۱۲). اینان برای مطالعه ذهن و مسائل فلسفی مرتبط با آن، از میان کلیت ارگانیسم انسانی به تحقیقات روی مغز می‌پردازند، همان‌گونه که چرچلند اظهار می‌دارد:

«اراده، عملیاتی که منجر به انتخاب‌های اختیاری می‌شود- انتخاب اینکه در مواجهه با یک خطر شجاع باشیم و یا فرار کنیم و تصمیم به این‌که روز دیگری مبارزه کنیم - تصمیمات و برنامه‌های یک شخص، خودداری^۵ و خواهش‌های نفسانی^۶ و همچنین خصایص

¹ Identity theory

² Neurophilosophy

³ Churchland, Patricia. S & Paul

⁴ Langlitz

⁵ self-restraint

⁶ self-indulgences

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

شخصیتی منحصر به فرد یک فرد، خلق و خوی^۱ و سرشت^۲، همه
سیمایی از سازمان علی عمومی مغز است» (۲۰۰۲: ۱).

به نظر وی، روانشناسی عامیانه و همچنین پدیدارشناسی درونگرایانه، به نفع علوم اعصاب حذف می شود (گلگر^۳، ۲۰۰۵: ۲۹۴). این نگاه تفکیک نگر و حذف گرا، در حوزه ارزشیابی به داده های کمی و عینی توجه نموده و آنچه درونی و ذهنی است را کنار می نهند در عین حال، همان طور که سرل خاطر نشان می سازد با تأملی درون نگر می توان دریافت که انسان علاوه بر تجربیاتی که در گفتار و رفتار ظاهر می گردد و قابل بررسی از زاویه سوم شخص است، حیات آگاهانه ذهنی و کیفیات نفسانی از تفکر، حافظه، تخیل و عواطف گرفته تا میل و اختیار و اراده و آگاهی دارد که با علم حضوری ادراک می شوند و دارای جنبه پدیداری هستند (سرل، ۱۳۹۲: ۱۷) و بنابراین صرفاً از منظر روش های سوم شخص قابل شناخت نیستند؛ اما این رویکردها «آشکارا جنبه درونی حالات ذهنی ما را نادیده می گیرند و حتی انکار می کنند» (چرچلند، ۱۳۹۱: ۴۹). وابستگی و تعهد به جزءنگری و رفتار عینی، منجر به معطوف شدن ارزشیابی به دانش صریح شده و لذا معلمان سطوح ظاهری دانش و شایستگی را هدف قرار می دهند و بسیاری از جنبه های عمیق یادگیری انسان را نادیده می گیرند. این امر محدودیت ها و مشکلاتی را سبب می گردد. کالیدونی لانبرگ (۲۰۰۶) این محدودیت ها را بدین شرح توصیف می کند:

«این روش ها همواره توسط ابزار و تکنیک هایی که ما برای
جمع آوری داده ها استفاده می کنیم... ساده و حتی تحریف شده به
نظر می رسند. مشکل بزرگ این است که در اکثر موضوعات انسانی

¹ moods

² temperaments

³ Gallagher, Shaun

انتظار دارد که قوانین و قواعدی را پیدا کند که در موقعیت‌های مختلف یا در مسائل پیچیده‌ای که در آن پدیده‌ها خود را اغلب به صورت‌های غیر قابل پیش‌بینی در جریان تعاملات تغییر می‌دهند یکسان باشند» (ص ۱۲).

۲-۲ روش کیفی ارزشیابی تحصیلی: نگاهی فلسفی

محدودیت‌های روش کمی به ظهور رویکرد جدیدی و در نتیجه به روش‌های جدید ارزشیابی منتهی شده است. در حوزه ارزشیابی کیفی تحصیلی، معلمان برخلاف رویکرد کمی، اهداف خاصی را مشخص نمی‌کنند و در واقع رویکردی فارغ از هدف است. مفهوم ارزشیابی فارغ از هدف توسط اسکریون^۱ (۱۹۸۳) مطرح و این‌گونه استدلال کرد که با ارزشیابی برنامه‌ها نباید اهداف برنامه را در نظر گرفت، زیرا ممکن است این یافته‌ها ناقص و مانع ارزشیاب از شناسایی پیامدهای غیرمنتظره و اثرات یک برنامه شود. در این رویکرد زمینه‌ای که دانش در آن ساخته می‌شود و روند ساخت دانش مهم است نه ارزشیابی دانش نهایی؛ بنابراین ارزشیابی تکوینی فارغ از مدل‌های ریاضی جایگزین ارزیابی تراکمی می‌شود.

سنت ارزشیابی کیفی مبتنی بر تفسیرگرایی و سازنده‌گرایی است که به نوعی از چشم‌انداز ایده‌آلیستی ناشی شده‌اند (اسلویچ^۲: ۲۰۱۱). کوهن^۳ (۱۹۶۲) معتقد بود که دانش علمی حاصل «کشف» نیست، بلکه حاصل «ساخت» در یک زمینه اجتماعی است. به این معنا که تجارب و «واقعیت‌ها در بیرون منتظر این نیستند که کشف شوند بلکه آن‌ها توسط افرادی که در آن مشارکت دارند ساخته می‌شوند» (گال و دیگران، ۱۳۸۷: ۴۳). لینکلن و گوبا (۱۹۸۹) این بحث را به حوزه ارزشیابی وارد نمودند و از منظر سازنده‌گرایی استدلال کردند که حقیقت به صورت اجتماعی ساخته می‌شود؛ یعنی انسان

^۱ Scriven

^۲ Lisa Slevitch

^۳ Kuhn, T.S

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

بر اساس تجارب خود از طریق تعامل با محرک های خارجی، دانش خود را می سازد. بر طبق مفروضات فلسفی این رویکرد، واقعیت وابسته به موقعیت و زمینه است. ساختار جهان در ذهن به واسطه تعامل با جهان ایجاد شده و مبتنی بر تفسیر است. نمادها محصول فرهنگ هستند و برای ساخت واقعیت استفاده می شوند و این ذهن است که با درک و تفسیر جهان، نمادها را ایجاد می کند. تفکر انسان تخیلی است و از طریق ادراک، تجارب حسی و تعامل اجتماعی توسعه می یابد. معنا، نتیجه یک فرآیند تفسیری است و بستگی به تجارب و درک شناسنده دارد (کوب^۱، ۱۹۹۴؛ جونسن، ۱۹۹۲؛ فیلیپس، ۱۹۹۵)؛ بنابراین درک و فهم تجارب انسان مرکز توجه قرار می گیرد نه اندازه گیری آن ها. شعبانی ورکی (۱۳۸۵) می نویسد:

«تجربه زیسته^۲، آگاهی و منظومه نهان^۳ مختصات ممتاز انسانی هستند که به موجب آن ها عمل انسانی را از پدیده های طبیعی متمایز می سازند و در نتیجه... به جای اتکا به علیت متعارف طبیعی، باید به فهم دنیای انسانی توسل جست. ... روان انسانی مشحون از انباشته های پیشین است و بدون توجه به آن، درک درست از رفتار فرد مورد مطالعه حاصل نمی شود» (ص ۶۳).

لذا برای فهم تجربه آگاهانه و کیفیات و حالات ذهنی دانش آموزان در فرایند ارزشیابی باید به جای نگاه سوم شخص، نگاه اول شخص جایگزین گردد. به این ترتیب دیالکتیک هرمنوتیک در مرکز توجه قرار می گیرد به نحوی که معلم (ارزشیابی کننده) و دانش آموز (ارزشیابی شونده) باید با سازه های شناختی یکدیگر مواجه شوند. به بیان دیگر در چنین نگرشی به ارزشیابی، نتایج فعالیت دانش آموز (اظهارات، نوشتارها،

^۱ Cobb

^۲ Lived experience

^۳ Latent constellation

نقاشی‌ها و ...) به صورت کلی به عنوان «متن» در نظر گرفته می‌شود و لذا ارتباط بین متن، زمینه و خواننده (ارزشیاب) محور سنجش و ارزشیابی قرار می‌گیرد. پراوت و فلودن^۱ (۱۹۹۴) خاطرنشان می‌کنند یکی از محدودیت‌های رویکرد سازنده‌گرا، عدم توانایی آن در ارزیابی یادگیری به سبب معین نبودن اهداف مشخص، مبتنی بر عدم باور به واقعیت یگانه و باور به تکثر حقیقت نزد اذهان سازنده حقیقت است. علاوه بر این از نقطه نظر معرفت‌شناختی برخلاف ادعای حامیانش که این رویکرد را نافذ دوگانه عینی و ذهنی می‌دانند، همچنان این دوگانگی را در غالب‌های دیگر محفوظ داشته است. در دیدگاه سازنده‌گرایی «خود»^۲ از «دیگری»^۳ جدا می‌شود. در این رویکرد بین موجود انسانی که معنا را آگاهانه می‌سازد و آنچه ساخته شده (معنا یا دانش) تمایز وجود دارد و واقعیت ساخته شده توسط ذهن، مستقل از جهان اطراف است. این امر باعث ایجاد مشکلاتی می‌شود، زیرا دانش را به عنوان یک پدیده ساخته شده ذهن و واقع شده در فضای اجتماعی یا شخصی مورد ملاحظه قرار می‌دهد که نیاز به انطباق با دانش قبلی فرد دارد (دیویس و سومارا^۴، ۲۰۰۲؛ دیویس و دیگران، ۲۰۰۰).

۳- راه حل چالش: پارادایمیک یا پراگماتیک؟

اما این که کدام رویکرد، الگو و روش بهتر است مباحث و چالش‌هایی را نیز پدید آورد که به «جنگ پارادایمی» مشهور شد. این تقابل را در شکاف بین قطب‌بندی‌هایی همچون تکوینی - تراکمی (پایانی)، توصیفی - قضاوتی، دانش صریح - دانش ضمنی و خصوصاً کمی - کیفی که ناشی از پارادایم‌های پیش گفته در حوزه ارزشیابی است، می‌توان مشاهده کرد. برای حل این معضل برخی بر ترکیب این روش‌ها از نقطه نظر عمل‌گرایانه نظر داشتند. به بیان دیگر برخی صاحب‌نظران معتقدند که در آینده اهمیت شکاف بین ارزشیابی عینی‌گرا (روش کمی) و تفسیرگرا (روش کیفی) کاهش خواهد

¹ Prawat & Floden

² self

³ other

⁴ Davis & Sumara

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

یافت و روش های آمیخته، هنجار ارزشیابی آینده خواهد بود (هاوز، ۱۹۹۴، اسمیت ۲۰۰۱). بررسی پژوهش ها در حوزه ارزشیابی نیز افزایش محبوبیت رویکردهای عمل گرا (پراگماتیک) که اساساً پارادایم ها را نادیده می گیرند را نشان می دهد (مور^۱، ۱۹۹۹؛ مک گوینگان و کاتزف^۲، ۲۰۰۰). با وجود این رادیکال های هر دو رویکرد استدلال می کنند که این دو پارادایم - کمی و کیفی - را نمی توان ترکیب کرد. به طور منطقی معلم تنها می تواند یک ارزشیاب به شیوه ای کیفی یا کمی باشد (بدنار^۳ و دیگران، ۱۹۹۲). باید در نظر داشت که راهنمای انتخاب روش شناختی، ناشی از مفروضات متفاوت فلسفی و نظری است نه جهت گیری صرفاً عملی که طرفداران رویکرد عمل گرایی یا تلفیق به آن معتقدند (شدیش^۴، ۱۹۹۸؛ شعبانی ورکی و دیگران، ۲۰۱۵). در واقع بیشتر بحث ها در زمینه ارزشیابی آن گونه که شدیش (۱۹۹۸) اظهار می دارد:

«در مورد معرفت شناسی، هستی شناسی و ارزش شناسی است، در مورد آن فرضیاتی است که ما در زمان ساخت دانش می سازیم، در مورد ماهیت بسیاری از مفاهیم اساسی است که در کارهای مرتبط با ارزشیابی مانند علیت، تعمیم و حقیقت استفاده می کنیم» (ص ۳).

از سوی دیگر اگر روش کمی به عنوان روش علمی محض با گردآوری داده های فارغ از ارزش و فارغ از مداخله ذهنی ارزشیاب از ارزشیابی شونده، حقیقت عینی یکتا را درباره واقعیات، کیفیت و میزان تحقق اهداف در فرایندهای آموزشی کشف و نشان می دهد، پس هر تفسیر جایگزین دیگری برای آن باید اشتباه باشد؛ لذا آمیختن روش کمی نگر با روش شناختی های دیگر منطقاً صحیح به نظر نمی رسد. به هر ترتیب رویکرد جایگزین باید بتواند بر این تقابل بین قطب های کم و کیف، ذهنی و عینی، درون و

¹ Mohr

² McGuigan and Katzev

³ Bednar et al

⁴ Shadish

بیرون، ذهن و بدن، خود و دیگری (جهان) در حوزه ارزشیابی تحصیلی فائق آید چرا که «با تأکید بر یک جنبه خاص، جنبه دیگر از نظر دور می ماند» (شعبانی ورکی، ۱۳۸۶: ۶۷) و این امر به سبب کلیت یکپارچه و پیچیده زندگی واقعی آدمی موجه به نظر نمی رسد.

۴ - پایه های تحول در ارزشیابی

به طور مختصر چالش پیش گفته از اختلاف دیدگاه در ماهیت بنیان هایی که وجود آنها منجر به شناخت انسان می گردد ناشی می شود. یافتن راه میانه در ارزشیابی مستلزم معطوف نمودن نگاه به سوی رویکردها و نظریاتی است که دعوی کل نگرى دارند. از آن جا که ارزشیابی مستلزم داوری ارزشی توسط یک ذهن در خصوص کیفیت شایستگی های اکتسابی توسط اذهان دیگر است و آنچه به عنوان دانش، مهارت و شایستگی محسوب می شود به نوعی از ذهن که چنین دانشی موجب رشد آن می شود وابسته است (شپرد^۱، ۲۰۰۱)؛ لذا «ذهن»^۲ و آگاهی به عنوان یک جنبه متمایز از واقعیت با ساختار پیچیده خود، محور قرار گرفته و در راستای تحول در ارزشیابی، هر رویکرد جدید به ارزشیابی باید آن را در محاسبات خود وارد نماید. از سوی دیگر بیشترین تجربیات دانش آموز پدیداری، اول شخص و از سنخ فهم و تجربه آگاهانه است که غیر قابل رؤیت و بنابراین غیر قابل اندازه گیری است. به این معنا مهم ترین جنبه های آموزش غیر قابل سنجش است. هر رویکردی در ارزشیابی مستلزم ارائه سازوکاری در جهت شناسایی لایه های زیرین شناخت و یادگیری به عنوان پدیدارهای پیچیده ذهنی است. به این منظور در این مقاله رویکرد عصب پدیدارشناسی، نظریه تحلیل علی لایه ها^۳ و انتگرال ویلبر^۴ - با نظر به سازواری درونی آنها - به عنوان پایه های تحول در ارزشیابی شایستگی های دانش آموزان در نظر گرفته شده اند.

^۱ Sheppard, Shelby

^۲ mind

^۳ Causal layered analysis

^۴ Wilber Integral Theory

۴- ۱ عصب پدیدارشناسی: ذهن و شناخت

عصب پدیدارشناسی به منظور پر کردن شکاف تبیینی^۱، یعنی شکاف بین تجربه آگاه ذهنی (اول شخص) و اکتشافات بیولوژیک (نگاه سوم شخص) - نسخه ای از شکاف کم و کیف - توسط فرانسیسکو وارلا زیست شناس و فیلسوف پدیدارشناس معاصر مطرح شد. وی همجوشی پدیدارشناسی هوسرلی و علوم اعصاب را مطرح ساخت (بین^۲، ۲۰۰۴: ۳۴۹).

«عصب پدیدارشناسی نامی است که من در راستای تلاش برای همجوشی علوم شناختی مدرن و یک رویکرد منظم به تجربه انسانی به کار برده ام، بنابراین خودم را در سمت سنت قاره ای پدیدارشناسی قرار داده ام. ادعای من این است که معضل سخت را می توان فقط به وسیله گردآوری یک جامعه پژوهشی مجهز به ابزارهای نوین که آن ها را قادر به توسعه یک علم آگاهی سازد حل نمود» (وارلا، ۱۹۹۶: ۳۳۰).

این رویکرد با نظر به مضامین پیچیدگی، نوپیدیدی، سیستم های پویا و غیر خطی (گراهام، ۲۰۱۰؛ زورن، ۲۰۱۱) و بالأخص سنت پدیدارشناسی تجربه مستقیم انسانی، به دنبال کشف ویژگی خودزاینده^۳ که نشان دهنده حالت خود سازندگی و خودسامانی ارگانیسم انسانی است، می باشد. سیستم های خودزاینده در اثر فعل و انفعالات متقابل با دیگر سیستم های پیچیده پویا، خود را سازمان می دهند. در واقع خودزاینده گی فرایند حفظ و بر سازندگی وحدت سیستم است (مک اینرنی^۴، ۲۰۱۳: ۳۹). «ظرفیت

¹ Explanatory gap

² Bayne, tim

³ autopoiesis

⁴ McInerney, R. Garfield

خودسازماندهی، ویژگی سیستم‌های پیچیده است که آن‌ها را قادر می‌سازد ساختار داخلی خود را به‌طور خود به خود و انطباقی به‌منظور مواجهه با تغییرات محیط سازمان دهند» (سیلیرز، ۱۹۹۸: ۹۰). طبق این رویکرد ذهن و آگاهی انسان از فرایندهای خودسازمان‌دهنده ناشی از «هم نوپیدیدی پویای»^۲ مغز، بدن و محیط اطرافش پدیدار می‌شود (تامپسون، ۲۰۰۷: ۳). در هم نوپیدیدی پویا «کل نه تنها از اجزای آن به‌وجود می‌آید، بلکه اجزاء نیز از کل حاصل می‌شود. جزء و کل به هم پیوسته و یکدیگر را تعریف می‌کنند» (تامپسون، ۲۰۰۷: ۳۸)؛ یعنی وقتی که یک سیستم و یک محیط با یکدیگر در تعامل‌اند، به‌طور ساختاری به هم پیوسته و مرتبط بوده و در نتیجه هم پدیدار و هم تکامل‌اند. دانش یک قلمرو احتمالی است و از یک رشته‌ای از «امتزاج ساخت یافته»^۴ ظهور می‌یابد که در آن تغییر یک سیستم باعث پاسخ‌هایی در پویایی‌های حرکتی دیگر سیستم‌ها می‌شود (وارلا، تامپسون و راش، ۱۹۹۱). از پیامدهای این نگرش این است که دانش‌آموزان و معلم به‌عنوان سیستم‌های زاینده، به‌عنوان بخشی جدایی‌ناپذیر از سیستم کلاس درس - به‌عنوان یک سیستم خودزاینده - محسوب می‌شوند.

بیان وارلا به این‌که «من خودم را در سمت سنت قاره‌ای پدیدارشناسی قرار داده‌ام» (۱۹۹۶: ۳۳۰) از یک سو دال بر این است که «فرد در موقعیت» را به‌عنوان واحد غیر قابل تقلیل و تجزیه برای مطالعه ادراک، شناخت، احساسات و تفسیر موردنظر قرار داده است. این یعنی تأکید بر تجربه آگاهانه فرد که وجه تمایز اساسی آن با رویکردهای حذف‌گرا یا تقلیل‌گرای افراطی است. از سوی دیگر بر اهمیت بدن و شناخت بدن‌مند دلالت دارد، به این معنا که بدن نهاد حرکت و نهاد ادراک است و ما باید به‌عنوان پیش‌فرض بپذیریم که بدون بدن، تفکر وجود ندارد. بدن انسان باید ابتدا در تعامل با محیطش درک شود، چرا که بدن خودش ماده پذیرای آگاهی^۵ و آگاهی‌رسانی^۱ است

^۱ Cilliers

^۲ dynamical co-emergence

^۳ Thompson, Evan

^۴ structured coupling

^۵ informed

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

(اندریو^۲، ۲۰۰۶). در واقع از منظر عصب پدیدارشناسی «یادگیری فعالیت معنا ساز منحصر به فردی است که عمیقاً با بدن آگاه و فعال در کش با موقعیت های خاص در ارتباط است» (مک اینرنی، ۲۰۱۳: ۳۴). بدین جهت اگر بدن از جهان جدا شده باشد، قادر به ساختن خود نیست. «بدن، مغز و ذهن جلوه های اندام واره واحدی هستند. از نظر علمی آن ها در اساس و در شرایط عادی جدایی ناپذیرند» (داماسیو^۳، ۱۳۹۱: ۲۳۲).

البته فرآیندهای بدنی به طور کل - نه فقط فرایندهای حسی و حرکتی، بلکه همچنین فرآیندهای عاطفی^۴ - شکل دهنده طریقی است که انسان به عنوان موجودی متفکر - مُدرک، جهان را تجربه می کند و با دیگران در ارتباط است. در این خصوص وارلا استعاره «با راه رفتن مسیر را بسازید»^۵ را ارائه کرد تا حس شناخت فعال^۶ را به دست دهد. مسیر (یا درک ما) از پیش تعیین نشده است. ما آن را همان طور که در زندگی پیش می رویم و به طور خاص از طریق فرآیندهای بدنی مانند راه رفتن، حرکت کردن، طرز رفتار^۷ و تعامل با دیگران می سازیم (به نقل از گلگر و لینگرن^۸، ۲۰۱۵)؛ بنابراین ذهن در سر و مغز - آن گونه که رویکردهای حذفی و تقلیل گرایی همچون رفتارگرایان و عصب فلسفه چرچلندها به آن معتقدند - نیست، بلکه فرآیندهای شناختی در مغز، بدن و محیط توزیع می شوند. هیچ ذهنی بدون جهان عینی و هیچ عینی بدون ذهن وجود ندارد. به بیان دیگر ارگانیسم و جهان واقعیت های از پیش داده شده نیستند، بلکه با یکدیگر در هم پیچیده اند و از یکدیگر انعکاس و ظهور می یابند (وارلا، تامپسون و راش، ۱۹۹۱)؛ بنابراین واقعیت از این دیدگاه نه ذهنی و نه عینی، بلکه به طور هم زمان ذهنی و عینی است. بدین ترتیب با این نگاه کل نگر (هولستیک) چیزی به عنوان

¹ informing

² Bernard Andrieu

³ Damasio, Antonio

⁴ affective

⁵ Create a path in walking

⁶ enactive cognition

⁷ gesturing

⁸ Gallagher, S & Lindgren, R

دوقطبی‌های عین و ذهن، درون و بیرون، کم و کیف معنا نخواهد داشت و مسئله شکاف بین آن‌ها منحل می‌گردد.

ارزشیابی و فهم واقعیت هولوگرافیک و پیچیده پدیده آگاهی، شناخت و شایستگی‌های اکتسابی افراد، مستلزم تحلیل دقیق و هولستیک لایه‌های سطحی و عمقی (ذهنی و عینی) و درهم پیچیده آن‌ها است. به این منظور «تحلیل لایه‌ای علی» عنایت‌الله^۱ (۱۹۹۸) در همراهی با نظریه انتگرال ویلبر برای گذار از تمرکز بر جهان خارج و امور مادی (کمیت‌ها) به جهان داخلی شناخت و ایده‌ها (کیف‌ها) و بالعکس، ذیل چتر عصب پدیدارشناسی می‌تواند راهگشا باشد.

۴-۲ تحلیل لایه‌ای علی: لایه‌های علی در کلاس درس

ایده عصب پدیدارشناسی مبنی بر توزیع فرایندهای شناختی بر مغز، بدن و محیط مستلزم توجه به سطوح مختلف و متمایز واقعیت‌های آموزشی است که بر فرایندهای کلاس درس تأثیرگذارند. به سبب تعامل پیچیده این سطوح و عوامل، ارزشیابی میزان شناخت غیر مشهود، مستلزم توجه به ساختارها و لایه‌های زیرین تجارب آموزشی و تربیتی است. به این منظور تحلیل لایه‌ای علی که توسط سهیل عنایت‌الله (۱۹۹۸) مطرح گردید پیامدهای قابل توجهی بر ارزشیابی از یادگیری دانش‌آموزان می‌تواند داشته باشد؛ چراکه روشی را ارائه می‌کند که برای ادراک پیش‌فرض‌ها و شناخت‌های بررسی نشده و نامشهود در تفکر و یادگیری مفید است. در واقع تعامل و ترکیب این لایه‌ها با یکدیگر است که تجارب انسان از واقعیات را نشان می‌دهد (عنایت‌الله، ۱۹۹۸، ۲۰۰۴). تحلیل لایه‌ای علی با کشف ریشه‌های یک مسئله در لایه‌های مختلف عمودی و افقی درون بافت یا زمینه مرتبط با یک پدیده اجتماعی سروکار دارد. عنایت‌الله (۱۹۹۸، ۲۰۱۴) به ترتیب چهار لایه لیتانی^۲، علل سیستمی^۳، گفتمان یا جهان‌بینی^۴ و لایه استعاره یا

^۱ Sohail Inayatullah

^۲ litany

^۳ social or systemic causes

^۴ worldview

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

اسطوره^۱ را برمی شمارد. به زعم وی لایه لیتانی، لایه مشهود، سطحی و به طور غالب کمی است؛ مانند حوادث، رخدادها و اطلاعات که به طور معمول برای مقاصد سیاسی توسط اخبار رسانه های با بزرگ نمایی ابراز می شوند. لایه دوم مجموعه سیستم های علی اجتماعی همچون عوامل و سیستم های اقتصادی، فرهنگی، سیاسی و تاریخی که می تواند مسبب یک پدیده یا مسئله باشند را در برمی گیرد. در این سطح داده های کمی مورد تفسیر و تحلیل قرار می گیرند. در لایه سوم ریشه های یک پدیده یا مسئله در ساختار و گفتمان/جهان بینی های موجود و مسلط جستجو می شود. در اینجا ماهیت جهان بینی ها و زبان مورد استفاده برای پدیده ها و واقعیات مورد بررسی قرار می گیرد و لایه آخر یعنی لایه اسطوره/استعاره است که در این سطح داستان ها و روایت های عمیق مورد توجه قرار می گیرند. این سطح در واقع به بررسی ایده آل ها و تبیین های ذهنی و مفروضات اغلب ناخودآگاه و بیان نشده می پردازد (عنایت الله، ۱۹۹۸: ۸۲۰).

در ارتباط با کلاس درس و ارزشیابی، سطوح یا لایه های مختلف قابل تمایز هستند. در تناظر با لایه لیتانی آنچه به عنوان کنش های آموزشی شامل آزمون های کتبی، شفاهی و مشاهده ای با قابلیت اندازه گیری تحقق محتوای درسی در فعالیت های روزمره کلاس درس انجام می شود و منعکس کننده وجه کمی و قابل مشاهده یادگیری دانش آموزان است. امکانات و تجهیزات آموزشی، سیستم قوانین و قواعد ارزشیابی و آموزشی حاکم بر کلاس و نیز نوع ساختار و دستورالعمل های برنامه درسی در قالب کتب درسی در تناظر با لایه علت های سیستمی قرار می گیرند. در لایه جهان بینی/گفتمان، ساختارهای فرهنگی، اجتماعی و زبانی حاکم بر کلاس از جمله تعاملات و ارتباطات انسانی کلاس درس، ارزش ها، مهارت ها و دانش های معلم، دانش آموزان و غیره مورد نظر قرار می گیرد و تجربیات زیسته فردی که سازنده خود و آگاهی است در تناظر با لایه استعاره/اسطوره قابل تطبیق است؛ بنابراین فرایند ارزشیابی پدیده پیچیده آگاهی،

^۱ Myth-metaphor

شناخت و یادگیری توسط دانش‌آموز در بافت و محیط اجتماعی کلاس درس که خود تشکیل دهنده یک سیستم پیچیده دیگری است با تقلیل و تفکیک به عناصر متشکله آن ممکن نیست، «نه به این دلیل که سیستم از آن‌ها تشکیل نمی‌شود، بلکه به این دلیل که بیش از حد اطلاعات مرتبط در فرآیند تفکیک و تقلیل از بین می‌رود» (سیلیرز، ۱۹۹۸: ۱۰)؛ بنابراین بایستی این مؤلفه‌ها، سطوح و لایه‌ها را به‌عنوان یک سیستم خود زایش و خود سازمان در یک چشم‌انداز یکپارچه مورد تحلیل قرار داد. با الهام از نظریه انتگرال ویلبر به‌عنوان پایه دیگری بر تحول در ارزشیابی، می‌توان این رویکرد بدیل را توجیه و ابعاد را تشریح کرد.

۴-۳ نظریه انتگرال

«انتگرال به معنای فراگیری، یکپارچگی، جامعیت و... است. رویکرد انتگرال از یک نظام ارزشی خاص بیش از نظام دیگر حمایت نمی‌کند، بلکه به واقع کمک می‌کند راهنمایان، تصویری کلی و جامع فائل دسترسی را فراهم سازند. به‌طوری‌که می‌توانند به‌طور دقیق و بسنده مسائل مهمی را مشخص کنند که اکنون با آن‌ها مواجه هستیم» (ویلبر به نقل از گیدلی و همپسون^۱، ۲۰۰۸: ۲۷۴).

نظریه انتگرال دارای پنج عنصر اصلی است: کوادرانت‌ها^۲، حالت‌ها^۳، انواع^۴، سطوح^۵ و خطوط^۶ رشد که در واقع عناصر اساسی - یعنی درون، بیرون، اشخاص و گروه‌ها - در تجربه ما را نشان می‌دهند. کوادرانت‌ها به دیدگاه‌های اساسی اشاره می

¹ Gidley, J and Hampson, G

² Quadrants

³ States

⁴ Types

⁵ Levels

⁶ Lines

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

کنند که فرد می تواند به واقعیت برسد که در چهار بعد غیر قابل تقلیل، یعنی تجربه («من»، ذهنیت)، فرهنگ («شما/ما»؛ بین الاذهانیت^۱)، رفتار («آن»، عینیت) و سیستم ها («آن ها»، بینا عینیت^۲) (ویلبر ۱۹۹۵، ۱۹۹۷ به نقل از هارگنز^۳، ۲۰۰۷) قابل تشخیص است (شکل ۱). عناصر دیگر که از این حوزه های چهارگانه حاصل می شوند، یعنی «حالت ها» در نظریه یکپارچگی به حالت های مختلف آگاهی اشاره می کند. به زعم ویلبر انسان ها به سه حالت بیداری^۴، رؤیا بینی^۵ و خواب عمیق بدون رؤیا^۶ دسترسی دارند^۷. هارگنز (۲۰۰۷) نمونه ای برای حالات سه گانه مد نظر ویلبر برمی شمارد. حالت بیداری مانند تجربه جهان از طریق حواس پنج گانه، محرک ها و احساسات فیزیکی. حالت رؤیا بینی مانند خیال اندیشی، رؤیاها، احساسات، حالت خواب عمیق مانند، تجربه بی معنایی^۸ و یا گشودگی وسیع. انواع «اشاره به گونه شناسی لنزهای مختلفی دارد که از طریق آن ما تجربیات خود را پالایش می کنیم؛ مانند انواع سبک های شخصیتی حسی، شهودی و قضاوتی یا سبک های یادگیری شنیداری، زبانی و غیره. «سطوح» و «خطوط» نظریه انتگرال به خطوط چندگانه رشد مانند رشد روانی و شناختی و برخی خطوط مانند هوش هیجانی و رشد ارزشی می پردازند که در مراحل مختلف تجربه بشری رخ می دهند (ویلبر، ۲۰۰۶ به نقل از اینگرسول^۹، ۲۰۰۷: ۱۷۶). نظریه انتگرال هم راستا با رویکرد عصب پدیدارشناسی هیچ یک از اولویت های هستی شناختی یا معرفت شناختی را به هیچ یک از این عناصر به تنهایی اختصاص نمی دهد، چرا که آن ها هم زمان به وجود

¹ intersubjectivity

² interobjectivity

³ Hargens. E.S

⁴ waking

⁵ dreaming

⁶ deep dreamless sleep

⁷ vast openness

⁸ experience of emptiness

⁹ R. Elliott Ingersoll

می‌آیند؛ یعنی می‌توان همه این چهار عنصر را به‌طور یکسان و هم‌زمان اصلی در نظر گرفت (هارگنز، ۲۰۰۷).

بالا- راست	بالا- چپ
مغز و ارگانیسم بیرونی - فردی رفتارها عینیت آن	خود و آگاهی درونی - فردی تجارب ذهنیت من
آنها بینا عینی سیستم‌ها بیرونی - اجتماعی سیستم و محیط اجتماعی	ما / شما بین الاذهانی فرهنگ‌ها درونی - اجتماعی فرهنگ و جهان‌بینی
پایین - راست	پایین - چپ

شکل ۱ - برخی از جنبه‌های کوادرنانت‌ها (هارگنز، ۲۰۰۷).

۴-۴ منطق فازی: عدم قطعیت‌ها در ارزشیابی

هدف از منطق فازی توصیف پدیده‌های نادقیق و مبهم به‌وسیله مدل‌های ریاضی برای به‌کارگیری و استنتاج نتایج مناسب از آنهاست تا حقایق جهان همان‌گونه که هست مدل‌سازی و به تصویر کشیده شوند (خادمی زارع و فخر زاد، ۱۳۹۲: ۲۷ - ۲۶). به بیان دیگر با به‌کارگیری منطق فازی «مفاهیم مبهم و نادقیق در تصمیم‌گیری‌ها از دقت لازم برخوردار و به‌درستی مطالعه می‌شوند» (حقانی، ۱۳۷۶: ۵۶). از سوی دیگر خاطرنشان کردیم که انسان و جهان، واقعیت‌های از پیش داده شده نیستند، انسان و جهان به هم تنیده‌اند و از یکدیگر انعکاس و ظهور می‌یابند و مسیر ادراک و دانش ما به دلیل وجود عناصر ذی‌نفوذ فراوان، متعدد و غیرقابل‌کنترل، متعین و قطعی نیست. حتی به‌زعم چرچلند (۲۰۰۲) بسیاری از یافته‌های مرتبط با ارتباط حالات مغزی با مفاهیم

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

روانشناسی عامه در مطالعات سوم شخص عصب شناختی روی مغز به سبب پیچیدگی شبکه های عصبی مرتبط، نامتعیین و احتمالی است. از این رو، امکان تعیین نقطه برش قاطع - به وسیله منطق دودویی و ریاضیات کلاسیک - برای تعیین میزان تحقق یا عدم تحقق موضوعات مرتبط با آگاهی از جمله آموخته های دانش آموزان وجود ندارد. در نتیجه منطق فازی به عنوان مبنای دیگری برای ارزشیابی یکپارچه مد نظر قرار گرفته است. منطق فازی به عنوان پایه ای برای ارزشیابی از شایستگی های دانش آموزان، ویژگی های کیفی نادقیق و غیرقطعی شناخت و رفتار یادگیرندگان را به یک فرآیند تصمیم گیری کمی تبدیل می کند و بدون اینکه انتزاع آن ها را نادیده بگیرد توانایی مدل سازی دانش و رفتار فراگیران را به همان شکل که واقعاً هست، دارد (وسکوجلوس^۱، ۲۰۱۳). از آن جا که فرایند منطق فازی زمانی می تواند مفید باشد که ارزیابی ها و تخمین های چندگانه ای وجود داشته باشد تا همه [لایه ها]، وقایع و مشاهدات کلاس درس از جوانب مختلف در نظر گرفته شود (فورلی^۲، ۱۹۹۷) و نیز به سبب این که مجموعه قوانین برگرفته از منطق مجموعه های فازی - لیستی از قواعد اگر و آنگاه - که برای فازی سازی ویژگی های غیرقطعی توسط مشارکت کنندگان در ارزشیابی مورد توافق قرار می گیرد، دارای ارزش موازی و نه سلسله مراتبی اند؛ بنابراین، منطق فازی دارای توانایی مدل سازی سیستمی برای این رویکرد جدید در ارزشیابی است که می تواند عوامل متعدد اثرگذار بر یادگیری - درون، بیرون، اشخاص و گروه ها - و نیز دیدگاه مشارکت کنندگان متعدد در ارزشیابی را در شمول محاسبات قرار دهد، حتی وقتی که نظرات مشارکت کنندگان در ارزشیابی متضاد باشد. در واقع منطق فازی می تواند هرگونه ملاحظات و یا استثنای مشارکت کنندگان در ارزشیابی را وارد محاسبات خود نماید (اینگولی و بکل^۳، ۲۰۱۲).

¹ Voskoglous

² Fourali

³ Ingoley, S. & Bakal, J.W

۵- ارزشیابی یکپارچه

با نظر به ویژگی‌های خودزاینده‌گی، پیچیده و پویایی، واقعیت‌های لایه‌ای و نظریه انتگرال ویلبر، می‌توان استدلال کرد که در محیط‌های یادگیری، هر لحظه آموزشی دارای چهار بعد یا سطح غیر قابل تقلیل تجربه است (اسبورن‌هارگنز، ۲۰۰۷).

۱ - تجربیات آگاهانه و ناآگاهانه آموزشی (شامل: احساسات و هیجانات، تجارب و کیفیات ذهنی، خودپنداره و هویت)

۲ - کنش‌ها و رفتارهای آموزشی همچون خواندن، نوشتن و ساختن (ناقل‌ها و سیناپس‌ها، شبکه‌های عصبی حالات عصبی، مغز، بدن و ظرفیت‌های حسی - حرکتی)

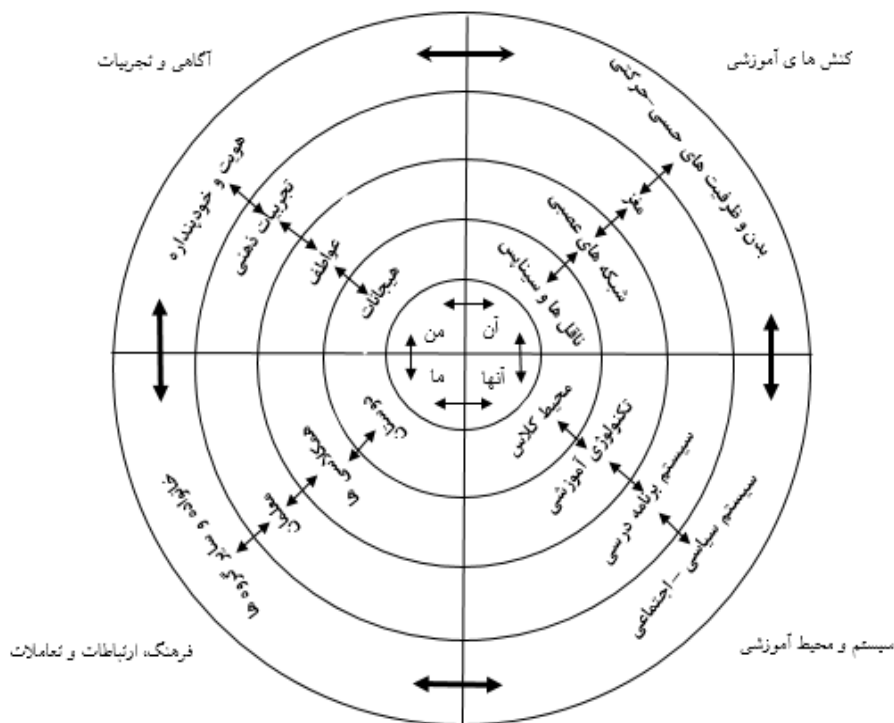
۳ - تعاملات، ارتباطات و فرهنگ آموزشی (معنای مشترک حاصل از تعاملات و ارتباطات متقابل بین دانش‌آموزان با دوستان، همکلاسی‌ها، معلمان و نیز ارزش‌های خانوادگی و گروهی)

۴ - سیستم‌ها و محیط آموزشی (محیط کلاس، تکنولوژی آموزشی، برنامه درسی، سیستم سیاسی، اجتماعی و اقتصادی).

از آنجا که در اثر تعامل این لایه‌ها با یکدیگر شناخت، معنا و یادگیری به صورت نوپدید ظهور می‌یابد (شکل ۲ تعاملات سیستماتیک این لایه‌ها را نشان می‌دهد). باید آنچه که در سطح و کمیت واقعیات آموزشی و روزمره کلاس درس و نیز علت‌های موجه سیستمی، نیروها، ساختارها، قواعد و قوانین تشکیلاتی و برنامه درسی قرار می‌گیرد (بیرون یا جنبه کم حیات آدمی در موقعیت‌های آموزشی) در ارتباط با آگاهی و تجربیات ذهنی، ارزش‌ها، نگرش‌ها، تعاملات، ساختار و اشکال زبان و نیز گزاره‌های معناشناختی (درون یا جنبه کیفی حیات آدمی در موقعیت‌های آموزشی) این پدیده نوظهور قرار گیرد. در حوزه ارزشیابی تحصیلی، در موقعیت‌های مختلف زمانی و مکانی

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

کلاس های درس و به علل مختلف درونی و بیرونی، ممکن است وزن بیشتری به برخی از این مؤلفه ها نسبت به مؤلفه های دیگر داده شده باشد. این عدم توازن منجر به نقص در فهم شایستگی های ضروری در یادگیرنده می شود؛ لذا ضروری است معلم، یادگیرنده و سایر عوامل انسانی مؤثر بر یادگیری در تعامل با یکدیگر به ارزشیابی یکپارچه ای از این تغییر وزن و تأکید روی اولویت ها اقدام نمایند تا آنچه که ازدست رفته یا مورد کم توجهی قرار گرفته است را مورد کنکاش قرار دهند.

شکل ۲- ابعاد و لایه های علی واقیعت محیط های یاددهی - یادگیری

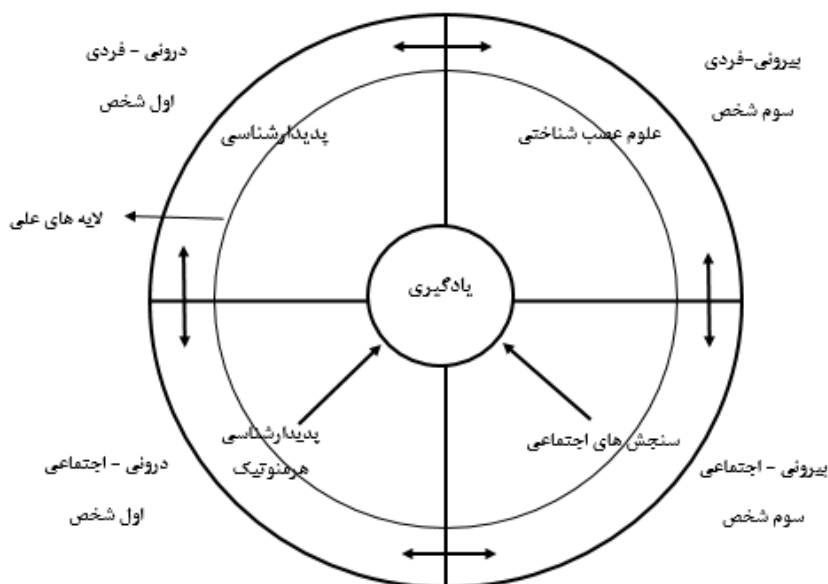
به این منظور و برای حصول اطمینان از اینکه یک برداشت و فهم نسبت به مؤلفه های مذکور مسلم و مفروض در نظر گرفته نشده و راه حل ها، روندها و برنامه ریزی های آموزشی بدیهی انگاشته نشوند، تحلیل لایه های علی باید مورد توجه قرار گیرد. برای مثال لایه لیتانی می تواند افت میزان یادگیری در اکثر دانش آموزان کلاس، یادگیری نادرست و یا عدم تحقق شایستگی های مورد انتظار در دانش آموزان باشد. راه حل های استاندارد و مرسوم و عمدتاً سنتی - مانند آیین نامه ها و طرح هایی که فراهم سازی بازه زمانی بیشتر، آموزش های جبرانی، تغییر شکل آزمون از کمی به کیفی یا بالعکس، تشویق و تنبیه و غیره را پیشنهاد می دهند - برای رفع معضلات یادگیری در کلاس

درس با مفروضات بنیادین مشخصی همراه هستند که معمولاً به جای حل مشکلات منجر به بدتر شدن اوضاع می شوند. تحلیل لایه ای علی به عنوان پایه ای برای ارزشیابی یکپارچه، توجه ما را معطوف به راه حل های پیشنهادی می سازد تا فراسوی آیین نامه های آموزشی و ارزشیابی، ارزشیابی را منطبق با تحلیل لایه ای علی بنا کنیم. «این درک جامع می تواند راهی سریع و واضح برای شناسایی آنچه که باید در عمق و جزئیات بیشتر در خصوص یادگیری دانش آموزان مورد توجه قرار گیرد، فراهم کند» (هاگنز، ۲۰۰۷).

بدین ترتیب مبتنی بر هم نوازی چهار پایه «ارزشیابی یکپارچه» ارزشیابی مستلزم سه نوع حرکت و پویش پویا است. نخست حرکت پایین رونده در طول سطوح واقعیت نوپدید ظهور یافته در ذهن دانش آموز از سطح به عمق یا کم به کیف (رفتار قابل مشاهده و اندازه گیری به لایه های علی و عوامل زیرین به وجود آورنده چنین پدیده نوظهوری که مستلزم تحلیل و استنباط است). دوم حرکت در عرض سطوح برای درک کیفیت ذهنی و تجربه کلی دانش آموز و معلم در تعامل با تمامی سطوح و لایه ها است. سوم، حرکت از عمق به سطح یا کیف به کم؛ یعنی حرکت از تفاسیر و روایت های اول شخص دانش آموز و معلم به طور متقابل - حاصل از خروجی تحلیل حرکت دوم - به سوی بررسی سوم شخص و کمی از آن است. نکته مهم در این جا این است که نتایج حاصل از حرکات سه گانه بالا به سبب پیچیدگی مغز و ذهن انسانی و تبعیت آن ها از نظریه سیستم های پیچیده و پویا که ذکر آن رفت، جزء متغیرهای نادقیق و مبهم خواهد بود که خود «مستلزم تبدیل تدریجی به کمیت ها و دقت هاست» (حقانی، ۱۳۷۶: ۵۶). چنین مهمی از طریق کاربرد منطق فازی حاصل می شود. در این حالت خروجی ارزشیابی به سبب عدم قطعیت، برخلاف رویکرد کمی نگر یک شاخص کمی دقیق نخواهد بود و برخلاف رویکرد تفسیری، صرفاً بر توصیف کیفی واقعیت مورد ارزشیابی تکیه نخواهد کرد. به این ترتیب در «ارزشیابی انتگرال» مبتنی بر عصب پدیدارشناسی و رویکردهای هم نوای اشاره شده، جنبه کم و کیف درهم تنیده بوده و یک کل یکپارچه

را تشکیل می‌دهند. چارچوب کلی این ارزشیابی در (شکل ۳) صورت‌بندی گردیده است.

طبق این الگو، در آغاز در حرکت از سطح به عمق، ابتدا در قالب روش‌های اندازه‌گیری و سنجش رفتار (شناخت و یادگیری مشاهده‌پذیر)، توصیفی کمی از پروژه حاصل می‌گردد و همان‌گونه که بیان شد این توصیف به‌طور غالب بازنمایی اندکی از شناخت و یادگیری نامشهود را ارائه می‌کند. از آنجا که پدیده مورد ارزیابی و سنجش ناشی از ساختارها و لایه‌های علی متعددی است که پیش‌تر ذکر شد، مشارکت‌کنندگان در فرایند ارزشیابی به کمک استنباط فرایندی که ناظر به حرکت و پویایی از رویدادهای ظاهری به سوی سازوکارها و لایه‌های زیرین است (عنایت‌الله، ۱۹۹۸)، به عمق بافت و لایه‌های علی و زیرین شناخت و یادگیری وارد شده و استنباط و تحلیل خود را از ریشه‌های آنچه در ظاهر نمایان می‌شود به دست می‌دهند.

شکل ۳ - ارزشیابی یکپارچه

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

در این ارتباط عللی چون فرایندهای اجتماعی و تعاملات بین الازدهانی درون کلاس - بین معلم و یادگیرنده و یا یادگیرنده ها با هم - محتوا و ساختار کتاب ها و آزمون ها، شیوه های تدریس و مدیریت کلاس، گفتمان حاکم بر برنامه و فرهنگ مدرسه و غیره «نماینده هایی از سیستم های پیچیده معنا و عمل است که داستان های فرهنگی، تاریخی و شخصی عمیق دارند» (بوسی^۱، ۲۰۰۹: ۲۲) و بایستی به عنوان لایه های علی پدیده شناخت و یادگیری مورد بررسی، تحلیل و استنباط قرار گیرند.

در عین حال حرکت در عرض سطوح برای حصول داده های اول شخص از ادراک یکپارچه ارزشیابی شونده از آنچه در تعامل با کلیه عوامل و سطوح در ذهن او پدیدار و تجربه زیسته او را شکل می دهد. این امر مستلزم گفتگو و تأمل مشارکت کنندگان در ارزشیابی پیرامون آنچه یادگیرنده به صورت قصد شده و یا قصد نشده (آگاهانه یا ناآگاهانه) فراگرفته است، خواهد بود. در این شیوه ارزشیابی معلم، یادگیرنده و سایر عامل های انسانی به عنوان مشارکت کنندگان در ارزشیابی، همگی جزئی از سیستم اجتماعی پویا و خودزاینده کلاس درس اند. در چنین سیستم های اجتماعی متعامل و پویایی، شناخت مفهومی از هم تعیین گری و هم نموی پویای خود و دیگری در تعاملات بین الازدهانی پدید می آید (تامپسون، ۲۰۰۱: ۳). همان طور که تامپسون (۲۰۰۷) استدلال می کند:

«... (۱) الف تعیین بخش ب و ب تعیین بخش الف است (وابستگی دو طرفه یا تعیین بخشی متقابل)؛ و (۲) نه الف و نه ب را نمی توان به عنوان عناصر مجزا و در همان حال به طور علی مؤثر برهم که در یک تناظر یک به یک با یکدیگر قرار گرفته اند، تحلیل نمود. به علاوه روابط دیالکتیکی پویا و نه ایستا بین این دو است. از این رو (۳)

¹ Bussey

الف، ب را تغییر می‌دهد و ب، الف را تغییر می‌دهد و (۴) الف تغییر یافته به وسیله ب، تعین بخش ب و ب تغییر یافته توسط الف، تعین بخش الف است. ... با توجه به این نوع وابستگی‌های نزدیک، الف و ب نیز می‌توانند به عنوان اجزاء یک الگو یا کل جهانی بزرگ مورد ملاحظه قرار گیرند زمانی که آن‌ها به‌طور دیالکتیکی به هم مرتبط‌اند. از این رو آنچه که الف بخشی از آن است، ب هم بخشی از آن خواهد بود» (ص ۶۸-۶۹).

بنابراین مشارکت‌کنندگان در ارزشیابی به عنوان عامل‌های انسانی، ذهن دیگری را می‌خوانند تا در فرایندی دیالکتیکی که می‌تواند تحت عنوان «هم ارزشیابی پویا»ی معلم - یادگیرنده، یادگیرنده- یادگیرنده و غیره نامیده شود به خودارزشیابی و ارزشیابی متقابل یکدیگر پردازند. این نوع از ارزشیابی مستلزم جریانی از گفتگو و مشاهده میان معلم، یادگیرندگان و سایر عامل‌های انسانی مداخله‌گر به منظور دادوستد داده‌ها است. ارزشیابی امری منقطع و مختص بازه زمانی یا مکانی خاصی نیست بلکه امری سیال و جاری و فراتر از چارچوب‌های کلاس‌های معمول و سنتی است. حرکت سوم از عمق به سطح یا کیف به سوی کم آغاز می‌گردد. البته منظور از عمق در اینجا شناخت گسسته این لایه‌ها یا علل تجربیات آموزشی کلاس درس برای ادراک پدیده نوظهور نیست. چرا که چنین امری بی معنی است، بلکه حرکت از داده‌های اول شخص ناشی از تجربیات زیسته دانش‌آموز در موقعیت‌های آموزشی به سوی بررسی سوم شخص آن است. روایات دانش‌آموز از تجربیات زیسته خود در کلاس درس «به رویدادهای ذهنی واقعی‌ای تعلق دارند که باید تبیینشان کنیم» (دهانه^۱، ۱۳۹۴: ۲۳)، لذا باید در فرایند ارزشیابی انتگرال قرار گیرند.

^۱ Dehaene, Stanislas

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

برخلاف رویکردهای پدیدارشناسی محض که گزارش ها و داده های اول شخص به منظور حفظ آن ها در همان حالت تجربه اول شخص، به متغیرهای کمی تبدیل نمی شوند، ارزشیابی مبتنی بر عصب پدیدارشناسی مستلزم ادغام داده ها و توصیفات اول شخص با روش های کمی سوم شخص است (وارلا و شیر^۱، ۱۹۹۹). روش های سوم شخص در عصب فلسفه، مداخلات و مطالعات عصب شناسی روی داده های اول شخص به منظور کشف همبسته های عصبی و شبکه های نورونی مرتبط با آنهاست. این مطالعات عصب شناسی در واقع در چشم انداز نهایی تکمیل کننده ارزشیابی پدیده تفکر و شناخت آگاهانه و ناآگاهانه است. در نهایت فرایند ارزشیابی، منطق فازی مجموعه داده های حاصل از دانش صریح یا عینی (سوم شخص) و دانش ضمنی (سوم شخص) را از طریق به کارگیری ریاضیات پیچیده هماهنگ و مرتبط می سازد.

نتیجه

همان طور که گذشت چالش اصلی ارزشیابی از آموخته ها و شایستگی های دانش آموزان نابسندگی رویکردهای جاری ارزشیابی تحصیلی به سبب نگاه ثنویت گرا و تفکیکی و جهت گیری به سوی یکی از ابعاد فیزیکی و ذهنی حیات آدمی است. در این مقاله رویکردی به ارزشیابی تحصیلی تحت عنوان «ارزشیابی یکپارچه» مبتنی بر چشم انداز نوین عصب پدیدارشناسی که در حوزه فلسفه ذهن و علوم شناختی مطرح است پیشنهاد شد که به دلیل نگرش هولوگرافیک یا کل نگر آن به حیات پیچیده آدمی، می تواند به عنوان راه حل چالش مذکور در نظر گرفته شود. چشم انداز عصب پدیدارشناسی با ابتدا بر نظریه سیستم های پویا در کنار نظریه انتگرال ویلبر، نظریه لایه های علی عنایت الله و منطق فازی، سازوکارهای متعددی در کلاس درس را نشان می دهد که روابط علی متعامد سطوح یا لایه های متعدد ذهنی، مغزی، بدنی و محیطی، منجر به پدیداری شناخت و یادگیری به صورت نوپدید می شوند؛ بنابراین ضرورت

^۱ Varela, F. J., & Shear, J

رویکردی جدید برای ارزشیابی تحصیلی را ایجاب می‌کنند. بدین سبب دیگر نمی‌توان صرفاً بر داده‌های قابل اندازه‌گیری رفتار مشهود در قالب منطق دودویی و یا داده‌های صرفاً تفسیری که باز نمود شناخت مفهومی دانش‌آموزان بدون امکان اندازه‌گیری و کمی سازی است تکیه نمود، بلکه ارزشیابی باید بتواند علاوه بر نظر به سطح و کم، هم‌زمان آن وجه از تجربیات یادگیرنده که پدیداری، اول شخص، مفهومی و غیر قابل اندازه‌گیری است را مورد توجه قرار دهد تا ارزشیابی یکپارچه محقق گردد. رویکرد «ارزشیابی یکپارچه» با حرکت و پویای پایین رونده و بالارونده در سطح، عرض و عمق لایه‌های شناخت و آگاهی به مدد منطق فازی چنین امکانی را فراهم می‌سازد.

منابع

- داماسیو، آنتونیو (۱۳۹۱) در جستجوی اسپینوزا، شادی، اندوه و مغز با احساس، ترجمه رضا امیری، تهران: نشر مهریستا.
- دهانه، استانیسلاس (۱۳۹۴) آگاهی و مغز، ترجمه صباغی پور، تهران: نشر ارجمند.
- سرل، جان (۱۳۹۲) درآمدی کوتاه به ذهن، ترجمه محمد یوسفی، تهران: نشر نی.
- سیف، علی اکبر (۱۳۸۳) اندازه‌گیری، سنجش و ارزشیابی آموزشی، تهران: نشر دوران.
- شعبانی ورکی، بختیار (۱۳۸۵) منطق پژوهش در علوم تربیتی و اجتماعی جهت‌گیری‌های نوین، مشهد: به نشر.
- شعبانی ورکی، بختیار (۱۳۸۶) رئالیسم استعلایی و ثنویت کاذب در پژوهش تربیتی، فصلنامه نوآوری‌های آموزشی، س ۶، ش ۲۰: ۶۶-۸۶.
- خاتمی، محمود (۱۳۸۷) فلسفه ذهن، تهران: نشر علم.
- خادمی زارع، حسن و فخرزاد، محمداقرا (۱۳۹۲) تلفیق مدیریت مشارکتی و سیستم‌های فازی برای ارزیابی عملکرد آموزشی دانشجویان، فصلنامه پژوهش و برنامه‌ریزی در آموزش عالی، ش ۶۹: ۲۳-۴۰.
- حقانی، محمود (۱۳۷۶) کاربرد منطق فازی در ارزشیابی پیشرفت تحصیلی، فصلنامه تعلیم و تربیت، ش ۵۰: ۵۳-۶۸.

چرخش روش شناختی ارزشیابی از آموخته های دانش آموزان...

- چرچلند، پاول (۱۳۹۱)؛ ماده و آگاهی، ترجمه امیر غلامی، تهران: نشر مرکز.
- گال، مردیت و دیگران (۱۳۸۷) روش های تحقیق کمی و کیفی در علوم تربیتی و روان شناسی، چاپ اول، ترجمه احمد رضا نصر و دیگران، تهران: سمت.
- هوارد جونز، پاول (۱۳۹۰) علوم اعصاب، علوم تربیتی و مغز، ترجمه سید کمال خرازی، تهران: سمت.

- Andrieu, Bernard (2006). *Brains in the Flesh: Prospects for a Neurophenomenology*. Janus Head, 9(1), 135-155. by Trivium Publications, Amherst, NY. Printed in the United States of America
- Bayne, Tim (2004). Closing the Gap? Some Questions for Neurophenomenology. *Phenomenology and the Cognitive Sciences*, 3(4), 349-64.
- Bednar, A. K., Cunningham, D., Duffy, T. M., & Perry, J. D. (1992). *Theory into practice: How do we link?* In T. M. Duffy, & D. H. Jonassen (Eds.), *Constructivism and the Technology of Instruction*. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates Inc. (pp. 17-34)
- Bhaskar, R. (1989) *Reclaiming Reality: A Critical Introduction to Contemporary Philosophy*. London, Verso.
- Bussey, M. (2009). Causal layered pedagogy: Rethinking curricula practice. *Journal of Futures Studies*, 13(3), 19-32.
- Calidoni-Lundberg, Federica (2006). *Evaluation: definitions, methods and models An ITPS framework*. Swedish Institute For Growth Policy Studies. Östersund, July 2006
- Churchland, Patricia Smith. (2002). *Brain-Wise: studies in neurophilosophy*. The MIT Press Cambridge, Massachusetts. London, England
- Cilliers, P. (1998). *Complexity and Postmodernism*. Understanding complex systems. First Published London: Routledge.

- Cobb, P. (1994). Where is the mind? Constructivist and sociocultural perspectives on mathematical development. *Educational Researcher*, 23(7), 13-20.
- Davis, B., & Sumara, D. (2002). Constructivist discourses and the field of education: Problems and possibilities. *Educational Theory*, 52(4), 409-428.
- Davis, B., Sumara, D., & Luce-Kapler, R. (2000). *Engaging minds: Changing teaching in complex times* (1st ed.). New York, NY: Routledge.
- Fourali, C. (1997). Using fuzzy logic in educational measurement: The case of portfolio assessment. *Evaluation and Research in Education*, 11(3), 129-148.
- Gallagher, Shaun & Lindgren, Robb (2015). Enactive Metaphors: Learning Through Full-Body Engagement. *Educ Psychol Rev* 27:391-404
- Gallagher, S. (2005). *How the Body Shapes the Mind*. New York, NY: Oxford University Press.
- Gidley, J and Hampson, G.(2008). 'Integral perspectives on school educational futures' in M. Bussey, S. Inayatullah and I. Milojevic (ed.) *Alternative Educational Futures: Pedagogies for an Emergent World*, Sense Publications, Rotterdam, pp. 253-268.
- Graham, Heidi H.(2010). *Leadership as Co-influencing: A Heuristic Narrative Study of Dynamic Co-emergence Within the Leadership Relationship*, A Dissertation Submitted to The Faculty of The Graduate School of Education and Human Development of The George Washington University in partial fulfillment of the requirements for the degree of Doctor of Education.
- Guba, E. G.; Lincoln, Y. S.(1989). *Fourth generation evaluation*. London: Sage,
- Hargens, E. S.(2007). Integral Teacher, Integral Students, Integral Classroom: Applying Integral Theory to Education, pp(1-42).
[https:// academia.edu/documents/6424855/integral-education-esbjornhargens.pdf](https://academia.edu/documents/6424855/integral-education-esbjornhargens.pdf)

- House, R.Ernest.(2016). The Role of Values and Evaluation in Thinking. *American Journal of Evaluation*. Vol. 37(1)104-108
- House (1994). The future perfect of evaluation, *Evaluation Practice*, Vol. 15, 239-247.
- Inayatullah, Sohail. (20۰4).*The Causal Layered Analysis (CLA) Reader Theory and Case Studies of an Integrative and Transformative Methodology*. Published by Tamkang University Press
- Inayatullah, Sohail. (1998). Causal Layered Analysis: Poststructuralism as method. *Futures*, Vol. 30, No. 8, pp. 815–829.
- Ingersoll, R. Elliott.(۲۰۰۷) Perspectives and Psychotherapy: Applying Integral Theory To Psychotherapy Practice. *Journal of Transpersonal Psychology*., Vol. 39 Issue 2, p175-198. 24p.
- Ingoley, S. & Bakal, J.W. (2012). Use of fuzzy logic in evaluating students' learning achievement. *International Journal on Advanced Computer Engineering and Communication Technology*, 1(2), 47-56.
- Jonassen, D. H. (1992). Objectivism versus constructivism: Do we need a new philosophical paradigm? *Educational Technology Research and Development*, 39(3), 5-14.
- Kuhn, T.S. (1962). *The structure of scientific revolutions*. Chicago: University of Chicago Press.
- Lakoff, G. (1987). *Women, Fire, and Dangerous Things: What Categories Reveal about the Mind*. Chicago: University of Chicago Press.
- Langlitz, Nicolas. (2015). On a not so chance encounter of neurophilosophy and science studies in a sleep laboratory. *History of the Human Sciences*, Vol.28(4) 3–24
- McInerney, R. G (2013). Neurophenomenological Praxis: Its Applications to Learning and Pedagogy. S. Gordon (Ed.), *Neurophenomenology and Its Applications to Psychology*, Springer Science+Business Media New York. DOI 10.1007/978-1-4614-7239-1_2

- McGuigan, Pratt & Katzev (2000). Measuring program outcomes: Retro-spective pretest methodology. *American Journal of Evaluation*, 21(3), 341-349.
- Mohr (1999). The qualitative method of impact analysis. *American Journal of Evaluation*, 20(1), 69-84.
- Phillips, D. C. (1995). The good, the bad, and the ugly: The many faces of constructivism. *Educational Researcher*, 24(7), 5-12.
- Prawat, R. S., & Floden, R. E. (1994). Philosophical perspectives on constructivist views of learning. *Educational Psychology*, 29(1), 37-48.
- Qing Li, Bruce Clark and Ian Winchester (2010). Instructional design and technology grounded in enactivism: A paradigm shift?. *British Journal of Educational Technology*, Vol 41 No 3. 403-419.
- Rychen, D.S. Salganik L.H(2001). Defining and selecting key competencies. www.oecd.org/edu/statistics/deseco
- Scriven, M. (1983). Evaluation models: Viewpoints on educational and human services evaluation. Boston: Kluwer-Nijhoff.
- Shabani V. Bakhtiar, Robert E. Floden & Javidi K. Tahereh (2015) Para-quantitative Methodology: Reclaiming experimentalism in educational research, *Open Review of Educational Research*, 2:1, 26-41
- Shadish, W. R. (1998). Evaluation theory is who we are. *American Journal of Evaluation*, 19(1), 1-19.
- Sheppard, Shelby L.(2001). Does Mind Matter? Education and Conception of Mind. *Educational Theory*. V5 1. N 2.243-258.
- Slevitch, Lisa. (2011) Qualitative and Quantitative Methodologies Compared: Ontological and Epistemological Perspectives, *Journal of Quality Assurance in Hospitality & Tourism*, 12:1, 73-81,
- Stern, Elliot (2004). *Philosophies and types of evaluation research*, Descy, P.; Tessaring, M. (eds), The foundations of evaluation and impact research Third report on vocational training research in Europe: background report. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.

- Thompson, E. (2007). *Mind in life: Biology, phenomenology, and the sciences of the mind*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Thompson, E. & Varela, F. (2001). Radical Embodiment: Neural Dynamics and Consciousness. *Trends in Cognitive Sciences*, 5/10:418-425
- Van Geert, Paul. Steenbeek, H. (2008). *Understanding mind, brain, and education as a complex, dynamic developing system: Measurement, modeling, and research*. In *The Educated Brain: Essays in Neuroeducation*. (Editors) A. M. Battro, K. W. Fischer, & P. J. Le'na. Cambridge University Press.
- Varela, F. J., & Shear, J. (1999). First-person methodologies: What, why, how? *Journal of Consciousness Studies*, 6 (2-3), 1-14.
- Varela, F. (1996). Neuro Phenomenology a Methodological Remedy To The Hard Problem, *Journal Of Consciousness Studies*, 3(4), 330-349
- Varela, F. J., Thompson, E., & Rosch, E. (1991). *The embodied mind: Cognitive science and human experience*. Cambridge, MA: The MIT Press..
- Voskoglous, M. V. (2013). Fuzzy logic as a tool for assessing students' knowledge and skills. *Education Sciences*, 3(2), 208-221. doi:10.3390/educsci3020208.
- Zorn, D. M. (2011) *Enactive Education: Dynamic Co-Emergence, Complexity, Experience, and the Embodied Mind*. A thesis for the degree of Doctor of Philosophy. Graduate Department of Theory and Policy Studies Ontario Institute for Studies in Education. University of Toronto. Not printed.

دو فصلنامه نظریه و عمل در برنامه‌درسی، شماره ۱۴، سال هفتم، پاییز و زمستان ۱۳۹۸